

ROZPRAVY

LIST KŘESŤANSKO-DEMOKRATICKÉHO HNUTÍ V EXILU

ROZPRAVY, journal du Mouvement démocrate-chrétien tchèque en exil.

Redacteur en chef: S. GHELFAND, 47, rue Brichaut, Bruxelles.

Imprimerie: Cologne, Allemagne, 54-58, Hansemann Str.

Červen – 1957 – Juin

Ročník V. číslo 1.

OBSAH :

Sny a skutečnost

Lumpáma zdrojem práva?

Aktuality a poznámky

Prohlášení vydavatelstva 'Rozprav'

Sny a skutečnost

S. GHELFAND

„... Všechny prostředky života, pohodlí a zjemnělost nejvyšší vzdělanosti budou v socialismu tak hojné, že se každému dostane všech věcí podle jeho potřeb. Společnost vezme na sebe vedení všech hospodářských a sociálních záležitostí, ona bude vychovávat mládež, bude laskavě pečovat o stížené stářím a chorobou, o udržení vyšší fyzické, duševní a mravní organizace.“

Tak psal na konci minulého století anglický socialista David Maxwell v knize „Stupínky k socialismu“, která se stala takměř vyznáním víry fabiánců a také českých t. zv. humanitních a pokrokových socialistů, na př. Dr. Ed. Beneše, který ještě r. 1947 psal soc. demokratickým soudruhům do Brna, že „socialismus je právem vyznáván, jako mravně vyšší způsob života“.

V naší době žije tímto mravně vyšším způsobem života jedna miliarda lidských bytostí. Podívejme se tedy, jak se uskutečnila nadšená proctví Maxwellova.

Stát, na rozdíl od rodiny neb obce, je společnost dokonalá, jelikož má nebo má mít všechny prostředky k uskutečnění svých cílů. Tyto cíle záleží především v ochraně základních práv člověka. Takovým základním právem je právo na svobodný život, bez vrchnostenského teroru a ohrožování na těle i na duchu. Avšak socialistický stát žije a udržuje se jen terorem, žaláři, koncentráky a tajnou policií.

Základním právem každé lidské bytosti je též právo na práci a na svobodnou volbu pracoviště, pak právo na výrobní prostředky a na volbu zaměstna-

vatele, právo na lidské pracovní podmínky a na ochranu před vykořisťováním. Než – socialistický stát učinil ze společnosti lidských bytostí donucovací pracovnu, drží násilně desítky milionů otroků v táborech nucené práce a vyssává z nich poslední kapku krve. Nikdy v dějinách nebylo tak bezohledného vykořisťování lidské práce, jako v socialistickém státě. Porovnejte jen životní úroveň pracujícího člověka v Americe, Anglii, Belgii, Holandsku a Záp. Německu, s ubohou životní úrovní dělníka v kterémkoli socialistickém státě. Je to snad tím, že český dělník, stavitel, inženýr, je línější, méně schopný, méně inteligentní, než dělník a inženýr belgický či holandský? Nikoli, není horší. Avšak hodnoty, jež vyrábí, spolyká neschopný a veskrz naskrz prohnílý soudruh socialistický stát, kde se mají dobře jen partajníci, policie a jejich náhončí.

Každý člověk má Bohem dané právo a povinnost pečovat o výchovu svých dětí. Rodiče mají naprosté, absolutní právo určovat, v jakém směru mají být děti vychovány. Avšak socialistický stát hrubě porušuje toto základní právo člověka a donucuje rodiče, aby posílali své děti do jednotné státní školy, kde děti jsou ohlupovány dialektickými pitomostmi a prolhanými informacemi o životě ve svobodných zemích. Socialistický stát vychovává děti tak, aby se staly nemyslicími, fanatickými janičáry socialismu a znemravňujícími denuncianty vlastních rodičů. V sovětském Rusku dokonce postavili pomník mladému ničemovi Pavlíku Morozovovi, protože udal vlastního otce, a ten pak byl zastřelen čekisty.

Základním právem člověka je také právo na náboženský a duchovní život, jakož i na svobodnou kulturní tvorbu. Avšak socialistický stát usiluje o zničení náboženství, vměšuje se násilně do vnitřních záležitostí církví, zavírá biskupy, kněze i věřící, zakazuje svobodné náboženské myšlení a náboženský tisk, a vykonává přísnou kontrolu nad duchovním životem svých občanů. Věda, umění, literatura, všechno je socialistickým státem zprostitováno, všechno musí sloužit jen socialistické propagandě.

Taková je skutečnost socialismu. Ten náš starý, dobrácký, hloupoučký Maxwell by se asi náramně podivil, kdyby byl vstal z hrobu a podíval se na socialistické Rusko, Československo, Maďarsko, Vých. Německo. Vsadíme se o všechno na světě, že by zoufale zalomil rukama a zvolal – ne, to není pravý socialismus!

Ale, – proč bychom volali z hrobu soudruha Maxwella? Což nemáme mezi sebou blahobytně žijící soudruhy, radovce, fryjuropany a nacionálsocáky, Ripky a Peroutky, „Tribunu“ a „Svědectví“, a ti všichni ze sebe potí ujištění, že v Rusku a Československu není žádný pravý socialismus, a že ten teprve přijde, až oni „osvobodí národ“ a usadí se mu pak na krk? Což netvrdí jim muziku také všichni ti „pokrokoví“ katolíci, agrárníci, humanitní marxisté a národnědemokratičtí levičáci?

Než – nic naplat, soudruzi a pokrokoví bratři, přátelé a kolegové: socialismus, který dnes zuří za „železnou oponou“, je pravý socialismus. Když snil David Maxwell, že se socialistický stát bude laskavě starat o všechny sociální, hospodářské a kulturní potřeby svých občanů, mělo ho přece napadnouti, že k dosažení tohoto cíle musí socialistický stát monopolně řídit

všechnu národní výrobu a práci. Musí s konečnou platností určovati, kdo, kam a za kolik půjde pracovat, kam má posílat děti do školy, co má a nemá čísti, o čem mají psát noviny, jaké filmy mají být promítány v kinech, koho má socialistický stát poslat do dolů, když je tam nedostatek pracovních sil, dále musí bedlivě dávat pozor, aby si občané neuvědomili, že prvopříčinou jejich mizerie je socialismus, plus sta a tisíce jiných úkolů, které jsou neznámé ve svobodné společnosti. Socialistický stát musí proto vytvořiti obrovský aparát státních dozorců, a tito pak vykonávají přísnou kuratelu nad každým občanem socialistického ráje. Podstata socialismu spočívá v hierarchii státních dozorců, řídících národní výrobu a práci. Nemůže existovat jakýsi „umírněný“ socialismus, něco se zestátní a něco se přenechá soukromé výrobě, jelikož konkurence a odliv pracovních sil do výhodnějšího soukromého sektoru by ihned paralysovaly všechny předem připravené socialistické plány a protiplány. Socialistický stát už svou pouhou existencí je odkázán na metody donucování a teroru.

Socialismus britských labouristů v období let 1945–51 ztroskotal právě proto, že se uskutečňoval bez svěřací kazajky. Soudruhu Attlee-mu se sice podařilo zavésti docela vzornou socialistickou bídu, nepřesvědčil však průměrného Angličana o vhodnosti dalších socialistických pokusů. I kdyby Labour Party znovu přišla k vládě, nebude patrně pokračovati v socialistických pitomostech, ledaže by vrchu nabyli marxističtí levičáci. Pak tam bude socialismus uskutečňován zrovna tak jako v Rumunsku nebo ČSR, t. j. revolverem a klackem.

Je vůbec nějaký rozdíl mezi komunisty a socialisty t. zv. pokrokovými a humanitními? Zajisté. Komunisté jsou důslední socialisté, kdežto socialisté („humanitní“) jsou jen mostem, po kterém si komunisté ve své veselí vyšlapují v ústřety socialistickému ráji partajníků, tajné policie a režimních darebáků. Avšak ti i druzí patří do jednoho pytle.

Lumpárna zdrojem práva?

Nedávný sjezd BHE (Svaz vyhnaných Němců) přijal resoluci o budoucích hranicích sjednoceného Německa. Oproti dosavadním opětovným prohlášením odpovědných německých činitelů zdůrazňujících historické hranice z r. 1937, trvá BHE, jehož vedoucí členové jsou rovněž členy sudetskoněmec. „Landsmannschaftu“, na hranicích z r. 1939. Aby propůjčil jakousi vědeckou váhu tomuto požadavku, prohlásil sjezd BHE, že Mnichovská dohoda byla právně bezvadná, a že je tudíž platná dodnes.

Zástupce BHE se pokusil o uplatnění této resoluce v zahraničním výboru německé spolkové sněmovny, avšak nepochodil. Výbor jednomyslně odmítl návrhy BHE a rozhodl, že Německo i nadále bude trvat jen na hranicích z roku 1937, tedy předmnichovských. Zdá se tedy, že z tohoto mraku přetí nebude, aspoň zatím. Soudíme-li však podle postoje, který zaujali odpovědní činitelé sudetských Němců a sudetskoněmecký tisk, musíme konstatovati, že je značně nejasný. Hodně se sice mluví a píše o

tom, že návrhy BHE mohou vyvolat velmi nepříznivý ohlas v cizině, a že nyní na to není doba, a že by se tím zájmům sudetských Němců mohlo uškodit, a pod. Mamě jsme však hledali jasné a nedvojsmyslné odsouzení resoluce BHE a odmítnutí „právně bezvadného“ mnichovského paktu.

Oné resoluci BHE předcházely po době několika let četné články německých právníků a historiků, zabývajících se rozbořem „právního základu“ Mnichovské dohody. Jak známo, německá – a také česká – právní věda je zmrzačena t. zv. normativní teorií práva. Co je to, normativní teorie? Odpověď: je to zpravodajská pomůcka pro advokáty, povyšovaná na filosofii práva. Tato normativní teorie neuznává za právo než to, co bylo řádně vyhlášeno ve Sbírce zákonů a nařízení, se zachováním všech úředních náležitostí. Podle této „vědy“ je ovšem Mnichovská dohoda dokonale právní akt, neboť tuto dohodu uzavřely a podepsaly čtyři velmoci, náležející k „Paktu čtyř“ z r. 1933, a CSR se pak podrobila. Titíž právníci a historikové též dlouze a hlubokomyslně bádali, zda okolnost, že Hitler porušil Mnichovskou dohodu obsazením Čech a Moravy v r. 1939, nebyla momentem onu dohodu anulujícím, a přišli k závěru, že dohoda přesto trvá, že je pořád „právně bezvadná“ a že tedy sudetské území musí býtipojato do hranic budoucího sjednoceného Německa.

Normativní právníci z BHE zřejmě studovali příslušné Sbírky zákonů a nařízení pouze do Mnichovské dohody ze září 1938 včetně. Škoda. Měli by prostudovat také příslušné Sbírky z r. 1945, kdy Německo bezvýhradně kapitulovalo před vítěznými armádami Spojenců. Tyto Sbírky se totiž obohatily o usnesení Spojenecké konference v Postupimi a pak – abychom zůstali jen v rámci vlastních záležitostí – o presidentské dekrety o „odsunu Němců“, jakož i o prováděcí

nařízení resortních ministrů. Se stanoviska těžce normativní teorie, která přiznává mnichovskému diktátu charakter právně bezvadného aktu, byla dohoda velmocí v Postupimi také „právně bezvadná“. Což nestvrdili svými podpisy Truman, Attlee a Stalin, v přítomnosti četných a věrohodných svědků, svůj souhlas k vyhnání sudetských Němců? Což nebyly presidentské dekrety řádné a čitelně podepsány Dr. Ed. Benešem a kontrastigovány slavnou vládou Národní fronty? Což nebyly tyto čitelně podepsané dekrety řádně schváleny, nejdříve Prozatímním, pak i Ústavodárným Národním shromážděním, o čemž jestvuje řádný zápis v parlamentních protokolech?

Vzhledem pak k tomu, že Anglie, Francie a Itálie během II. světové války řádně odvolaly svůj podpis na Mnichovské dohodě, což dosvědčují náležitá uveřejnění ve Sbírkách zákonů a nařízení těchto zemí, je nepochybné, že Mnichovská dohoda přestala právně existovat již během války a že byla v r. 1945 nahrazena dohodou v Postupimi, a tato pak nyní představuje „jediný právní základ“ pro posuzování situace. Námitka, že ono „právně bezvadné“ zrušení Mnichovské dohody, jakož i neméně „právně bezvadné“ usnesení v Postupimi se odehrálo bez vědomí a souhlasu sudetských Němců, je neudržitelná, jelikož i „právně bezvadný“ mnichovský pakt se nikterak netázal u Čechů, zda se jim tato věc líbí či ne.

Když ale poukazují vyhnání a oloupení sudet. Němci na své přirozené právo na domovinu a dovolávají se tohoto přirozeného práva proti postupimským dohodám a presidentským dekretům, pak již tímto odmítají normativní teorii práva, protože tato žádného přirozeného práva neuznává. Ani pro nás není Mnichovská dohoda něčím, co bylo překonáno teprve dohodou postupimskou. Nedovolávali

jsme se Postupimě, abychom vyvrátili Mnichov, nýbrž abychom ve světě Postupimě ukázali absurdnost a nemravnost mnichovské argumentace. Jádro problému není v tom, že se mnichovský pakt z r. 1938 stal neplatným v r. 1945, nýbrž v tom, že v září 1938 bylo v Mnichově spácháno darebáctví, a že toto darebáctví nebylo nikterak způsobilé, aby se stalo zdrojem a základem práva. Právě naopak, Mnichovská dohoda se stala v očích celého civilisovaného světa synonymem mezinárodního banditismu a hanby.

Resoluce BHE nic nezměnila na našem stanovisku v otázce budoucího uspořádání česko-německých vztahů

v osvobozené vlasti. Odmítáme i nadále koncepci vládnoucího národa a trpění národnostní menšiny. Usilujeme o nejpřátelštější spojení Čechů a Němců ve svobodné společné domovině. Bojujeme jak proti mnichováctví, tak i proti benešovině, a hájíme právo vyhnaných německých krajanů na návrat domů, do našeho společného domova. A proto odmítáme také resoluci sjezdu BHE, jelikož se tato resoluce snaží o vytvoření územního sporu mezi námi a Německem. Naopak, konstatujeme, že není mezi námi žádného územního sporu, a vítáme jasné stanovisko německých odpovědných činitelů v této otázce – „Jsou ještě soudci v Berlíně.“

— . . . —

Tajemný pacient

Je tomu už několik měsíců, co se přestalo psát a mluvit o záhadném pacientovi z Kremli. Ten, jak známo, byl předmětem nejstarostlivější péče moskevských diktátorů, přesto však – anebo snad právě proto – zemřel. A byl to snad jakýsi Malyšev. Tento Malyšev patřil ovšem k vrstvě sovětských t. zv. velkých zvířat, byl to ministr kteréhosi sovětského resortu, čelný komunista atd. Je docela možné, že skutečně zemřel a že byl pochován, a že dříve než zemřel, onemocněl na nějakou nevléčitelnou chorobu. To všechno je možné. Avšak to ještě nikterak nedokazuje, že onen záhadný nemocný, který upoutal na sebe pozornost celého světového tisku, byl právě Malyšev.

V socialistickém ráji, kde občané žijí až ukrutně šťastným životem, panuje tentýž zákon pomíjejícínosti všeho pozemského, jako i na kapitalistickém Západě. Ani ta nejvyšší funkce nepropůjčuje nesmrtnost komunistickým vůdcům. Zemřel Lenin (na progresivní paralysu), zemřel Stalin (za vydatné pomoci svých věrných soudruhů), zemřel Vyšinský, Kalinin a tak dále. Nikdy se však nestalo, že by truchlící okolí zatajovalo jméno zemřelého nebo nemocného sovětského prominenta. Tvrdí se sice, že Stalin zemřel o několik dnů dříve, než oznámilo oficiální parte, avšak celý svět věděl, že je nemocný velmi vážně a očekával jeho brzký konec, a to bez jakékoli zvláštní úzkosti nebo obavy. Nyní však pokládali kremelští vládcové za nutné, zatajiti před sovětským lidem a před celým světem, že jakýsi Malyšev stůně, a skrývali pacientovo jméno po dobu téměř jednoho týdne. Něco tu neklape.

Kdo tedy byl onen „záhadný pacient“? Byl to zřejmě člověk, na kterém sovětským vůdcům nesmímě záleželo – vždyť k němu zavolali dokonce profesora-specialistu ze Záp. Německa! – a jehož jméno svět se nesměl

dovědět. Proč? Protože tento člověk oficiálně již nežije, a prozrazení jeho totožnosti by bylo spojeno s velkým skandálem „světového formátu“.

Není to ostatně poprvé, že v Rusku někdo „oficiálně“ zemře a je pak dlouho živ. Roku 1825 „zemřel“ car Alexander. Byl ovšem velkolepě pochován a nastoupil po něm jeho bratr Mikuláš. Než car Alexander tenkrát nezemřel. Vzdal se trůnu dobrovolně a šel do jednoho kláštera na Sibiři, kde žil pod jménem Fedor Kuzmič. Tam odpýkával bývalý car těžký hřích, kterého se byl dopustil pasivní účastí na zavraždění svého otce, cara Pavla Petroviče.

Napsali jsme výše, že sovětským vládcům nesmírně záleželo na onom tajemném pacientovi. Musil to býti člověk s fotografickou pamětí, člověk, který nikdy nečinil žádné písemné poznámky a v jehož psacím stole nenašli ani jeden důležitý zápis neb adresu. Člověk, jenž znal zpaměti jména, pobyt a curriculum vitae všech sovětských špiónů v Rusku a v zahraničí, a řídil celou obrovskou síť komunistické světové špionáže. Člověk, který organizoval zradu anglického atomického badatele Dra. Fuchse, amerických manželů Rosenbergových, zradu Burgesse a McLeana, útěk italského atomisty prof. Pontecerva, a desítky a sta podobných případů. Život tohoto člověka byl v očích kremelských diktátorů daleko cennější, než kteréhokoli člena vlády a kompartaje. Avšak veřejnost se o něm nesměla dovědět, neboť tento člověk byl před několika lety oficiálně popraven. Jeho jméno je Lavrentij Beria.

Beria byl onen záhadný pacient z Kremlu, ke kterému byl povolán proslulý německý profesor. Po své „popravě“ žil Beria dále a řídil sovětskou špionáž v celém světě. Byl ovšem pod přísným dozorem, nesměl se ukazovati na veřejnosti, jmenoval se Ivanov či Petrov, a možná, že měl i jiný obličej – vždyť plastická chirurgie není neznámá v Sovětech. Je možné, že nyní skutečně zemřel, je však možné, že žije pořád a že stále řídí sovětskou tajnou službu.

* * *

AKTUALITY A POZNÁMKY

Vodíková bomba je stále – právem – ve středu zájmů mezinárodní veřejnosti. Co je to vodíková (H) bomba? Je to přístroj, ve kterém se odehrává proměna jader atomu vodíku v jádra atomu helia. Část hmoty vodíku se při tom proměňuje v teplo. Toť všechno. A přece, ten zdánlivě jednoduchý pochod je zdrojem energie našeho slunce a také zdrojem obav současného lidstva o budoucnost. Když vybuchla 6. srpna 1945 atomová puma nad Hirošimou, rovnala se síla výbuchu 20 milionům kilogramů trinitrotoluolu (TNT). 200.000 lidí bylo zabito naráz a celý střed města byl zničen. Ale to byla „obyčejná“ uranová bomba, ve které se uran roztěpuje, při čemž osvobozuje energii. „Moderní“ uranová puma může vyvinouti při výbuchu sílu až 100 milionů kg TNT. Avšak vodíková bomba, jež byla r. 1954 vyzkoušena nad atolem Enivetok v Tichém Oceáně, vyvinula sílu jedné miliardy kg TNT! Enivetok se tehdy prostě „vypařil“ a neexistuje více. Lze však zhotoviti H-bombu v síle i ně-

kolika miliard miliard kg TNT, neboť mocnost H-bomby je prakticky neomezena. Co by se stalo, kdyby taková superbomba vybuchla nad nějakým evropským velkoměstem? Pro tyto lidi by to byl konec světa. Celá zastavená plocha, 150, 250 či 500 čtverečních kilometrů by prostě zmizelo v kosmickém ohni, beze zbytku. Po několika hodin neb i dnů by na tomto místě plála ohnivá koule, a po jejím vyhasnutí zůstal by jen obrovský, několik set metrů hluboký kráter. Pasivní obrana? Jen evakuace, čím dále, tím lépe, 50 až 80 km od města, jiné záchrany není. Útěk není však definitivní záchrana, neboť zůstává nebezpečí z radioaktivních částic a tyto mohou otrávit ovzduší, půdu a spodní vody, jakož i biologicky poškodit živé organismy. Nemysleme proto, že by v příští válce byly H-bomby užívány, už prostě z obavy před odvetou, jako nebyly v 2. světové válce používány bojové plyny.

Laušmane, Sychravo, dělejte přece něco, lidičky! „Křesťanská demokracie“, list KDH v Novém Yorku, píše v článku „Čs. titoištem to nevyšlo!": *„Národní komunisté v exilu, kdysi Národní fronta v exilu, zažili nedávno velké zklamání – přes všechna ‘svědectví’, která vydali, přes tučné fondy RFE, jimiž disponovali, jejich strategie jim nevyšla. ‘Národní komunismus’ v ČSR, aspoň v dohledné době, nebude, a tím také i návrat ‘národních komunistů’ je nežádoucí pro režim, který by jim za jiných okolností možná nabídl i místo v ‘obrozené národní frontě’. Kdyby se byli vrátili, po vzoru oněch jedenácti bývalých zaměstnanců RFE v Mnichově, v exilu by se alespoň vyčistil vzduch. Ale nová komunistická strategie vyžaduje, aby ti lidé zůstali nadále ve svých posicích, aby mohli nadále spolupracovat se svými ‘nenárodními’ soudruhy.“* – Národní frontička v exilu poslala domů Laušmana se Sychravou právě proto, aby připravili teplá místa pro „národní soudruhy“. Není to ovšem tak jednoduchá věc, protože nejsou to natažené ruce, jež Praze chybí. Doufejme však, že Sychrava nezapomene na krásné časy v londýnském t. zv. Ústavu Dr. Ed. Beneše, ani Laušman na 300 dolarů měsíčně, které dostával z RFE, a že oba vyvinou vrcholné úsilí, aby konečně uvelebili národní soudruhy u některého pražského žlabu.

Socialistický stát zpronevěřuje nadhodnoty. „Bohemia“, list SČDF v Kolíně n./R. píše v článku „Čs. komunisté jdou do ofensivy“: *„Boj o zvýšení ‘efektivnosti práce’, čili o ještě větší vypětí sil dělníka i odborníka, nemilosrdně pokračuje... Přebytky dosáhly v letech 1952–55 výše přes 18 miliard Kčs. Tuto částku získal stát ‘nepředvídaně’ na práci českého a slovenského dělníka. Bylo by zajímavé slyšet, kam se tyto velké přebytky komunistického hospodářství ukládaly. O tom komunisté nehovoří, ale určitě platební schopnosti na př. Egypta a Syrie nebudou odpovídat množství dodaných čs. zbraní, stejně tak jako i dodávek strojů do Číny a Mongolska.“* – „Bohemia“ poukazuje ještě i na cestování čs. delegací a na hoštění cizích delegací, atd. Měla by však dodat, že hlavní účel přebytků záležel a záleží ve zvýšení blahobytu vládnoucí vrstvy kompartajníků a státní bezpečnosti, což dokazuje m. j. také rostoucí počet soudružských automobilů. Tak se rozptylují nadhodnoty, které socialistický stát vytloukl z vykořisťovaných českých a sloven-

ských dělníků a odborníků. Chcete vědět, kolik činí podíl vykořisťovaného dělníka na 18 miliardách státních přebytků v ČSR? Odpovídáme: tři poslední nuly.

Ve Zprávách výboru ŽOS v exilu, oblast Kanada (vydává Fr. Hašek, Hamilton) čteme: „Ubrání se čs. demokratický exil nástupu titoismu?“ Následuje pronikavý rozbor podryvné práce exilové Národní fronty. Pro jasnost v pojmech a také pro uklidnění autorů článku dodáváme, že „čs. demokratickému exilu“ nehrozí žádný titoismus. Ani v českých ani v slovenských demokratických řadách není o titoismu nic slyšet. Peroutkové? Tigridové? Němcové? Ale vždyť to nejsou žádní demokraté! Ten, kdo hlásá právo státu zakázat soukromou hospodářskou iniciativu, kdo hájí stav, kde státní dozorcí monopolně řídí všechnu národní práci, kdo vychvaluje režim sovětského maršála Tita a jeho „národní komunismus“, odkud denně utíkají na Západ lidé, protože už nemohou déle žít v komunistickém žaláři, kdo cudně klopi oči nad zvěřským pronásledováním biskupů, kněží a věřících – ten přece není demokrat, nýbrž marxofašista. Ano, český marxofašistický exil je oporou titoismu, nikoli však čeští demokratičtí uprchlíci. Avšak ani čeští marxofašisté nejsou tak skálopevně věmi Titovi, jak by se mohlo zdát na první pohled. Jejich „věrnost“ není než funkce dolarů, které jim sype pověstný antiamerický Výbor pro „svobodnou“ Evropu. Pánové příkazují: „až do prvního toho a toho měsíce budete chválit Tita“, nu, a Peroutkové a Tigridové budou ze sebe soukat chvalozpěvy. A když titíž pánové příkází: „od druhého toho a toho měsíce budete na Tita nadávat“, můžete na to vzít jed, že titíž Peroutkové a Tigridové začnou ze sebe chrlit odsouzení a zatracení téhož režimu sovětského maršála Tita, a to někdy s elegancí až úchvatnou. Co však s tím má společného „čs. demokratický exil“? A proč vůbec „Zprávy ŽOS“ nepřejí dolary soudruhům Peroutkům? Což nepracují v potu tváří, třímajíce plnicí péra? Když hradní páni v Praze jen mrkli, soudruh Peroutka psal po r.1945, že bolševismus v Rusku je stejně veliký jako křesťanství, že Německo je prohnílé, že se jeho muži zdvořile usmívají a že jeho ženy se nestoudně prodávají. Když však mrkli páni z antiamerického Výboru, začal soudruh Peroutka objevovat, že vyhnání sudetských Němců byla nespravedlnost a státnická chyba. Vsadíme se však o všechno na světě, že všechny tyto šmokoviny, exilové i předexilové, vždy „něco vynesly“.

Milí čtenáři!

„Rozpravy“ po třileté nedobrovolné přestávce znovu vycházejí. Tímto číslem pokračuje náš časopis v pátém ročníku svého vycházení. Říkáte snad: je to chudíček, jen osm stránek, malý formát. Máte pravdu. Je však na Vás, aby „Rozpravy“ byly vydávány ve velkém formátu a s větším počtem stránek.

Vzhledem k tomu, že velká většina emigrantů nalezla zaměstnání, nebudeme posílati „Rozpravy“ zdarma. Tiskový příspěvek zasílejte na adresu vydavatelstva. Nejlepší způsob: vložit dolar nebo jinou hodnotu do obálky a poslat na adresu vydavatelstva. Neposílejte šeky! Děkujeme!

Vydavatelstvo „Rozpravy“.

‘Rozpravy’, časopis KDII v exilu. Ročník V., číslo 1., červen 1957.

Adresa redakce a vydavatelstva:

S. Ghelfand, 47, rue Brichaut, Bruxelles, Belgium.